

## Arrest

nr. 118 281 van 31 januari 2014  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***“A. Feitenrelaas***

*U verklaart Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn. U woonde in Gukhoy in het district Itum-Kali.*

*Uw ouders zijn in 1995 om het leven gekomen bij een bombardement.*

*Tijdens het tweede Tsjetsjeens conflict hielp u strijders van G. met de bevoorrading van voedsel. U deed dit omdat uw kennissen allen deel uitmaakten van de groep strijders.*

*In 2003 vroeg G. om met hem mee te gaan en te strijden vanuit de bergen. U ging akkoord en voegde zich bij de strijders. Na de dood van Gelaev bleef u in de bergen en kwam onder het commando van D.G.. U werd geleidelijk aan de vertrouwenspersoon van D.G..*

*Jullie eenheid was het niet eens met het beleid en de filosofie van de leiders van de rebellen die volgens u als wahhabieten beschouwd kunnen worden. Jullie ondernamen weinig of geen militaire acties.*

*In juli 2005 werd jullie eenheid omsingeld en onder vuur genomen. Hierbij verloor D.G. het leven. U was getuige dat familieleden van D.G. betrokken waren bij zijn dood. Net voor hij stierf vroeg D.G. u te vluchten en bekend te maken dat zijn familie hem vermoord heeft.*

*U bent effectief kunnen vluchten, maar uit vrees zelf te worden vervolgd als getuige van de moord door zijn eigen familieleden, besloot u onder te duiken bij A., een oude dorpsgenoot en tevens ex-rebel, op een boerderij in Terkist (Naurski district). U wou geen deel meer uitmaken van een andere eenheid omdat u niet wist wie u kon vertrouwen.*

*Eind 2005 nam u contact op met uw schoonbroer, die met uw zus in Gukhoy woont. Hij vertelde u dat u door de lokale autoriteiten officieel gezocht wordt. Medewerkers van de politie van het district Itum-Kali waren naar het dorp geweest op zoek naar u.*

*Ook vernam u dat de ordediensten een inval hebben gedaan in uw woning in 2005. U vermoedt dat ze bij die huiszoeking uw paspoort, dat gedurende uw engagement in de bergen in uw woning was blijven liggen, hebben meegenomen.*

*Uw schoonbroer vroeg u geen contact meer op te nemen.*

*In Terkist hoedde u vier jaar het vee in de bergen. Wanneer u voldoende geld zou gespaard hebben, zou u naar het buitenland vluchten. U heeft geen contact meer opgenomen met uw schoonbroer, zus of andere personen in Gukhoy.*

*Eind 2009 vroeg A. u plotseling te vertrekken.*

*Hij was te weten gekomen dat u in opsporing bent. U weet niet hoe hij dit te weten is gekomen. U leende nog wat geld en op 19 november 2009 vluchtte u uit Tsjetsjenië en de Russische Federatie.*

*Na een illegale reis via Oekraïne en in een vrachtwagen, kwam u op 25 november 2009 aan in België waar u de volgende dag asiel aanvraagde.*

*U meent dat u actueel nog steeds kan vervolgd worden door de autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van het gewapend verzet.*

*Ook vreest u nog steeds voor uw leven omwille van het feit dat u getuige was van de moord op D.G. door zijn familieleden.*

*Tijdens het gehoor verwijst u naar een video-opname op het internet waarbij u te zien zou zijn als strijder in de bergen.*

*Na het gehoor legt u een attest neer (faxkopie) van de dorpsadministratie van Gukhoy waarin staat dat u woonachtig was in Gukhoy.*

## **B. Motivering**

*De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.*

*Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.*

*Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.*

*Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.*

*Wat uw individuele vrees betreft, meent het Commissariaat-generaal dat uw verklaringen over uw identiteit, uw verblijf en problemen gedurende de vier jaar voor uw vlucht uit de Russische Federatie niet overtuigen.*

*Aangaande uw identiteit en identiteitsdocumenten verklaart u dat u in de Russische Federatie enkel een intern paspoort (uitgegeven in 1999 of 2000) en een rijbewijs (uitgegeven in 2003) had. Andere documenten, bijvoorbeeld in verband met uw studies, verklaart u niet te hebben.*

*U liet deze documenten thuis (in het ouderlijk huis) liggen toen u het gewapend verzet ging vervoegen. U bent deze nadien niet meer gaan ophalen, noch heeft u getracht te achterhalen of en welke documenten eventueel nog thuis liggen.*

*U vermoedt dat uw paspoort bij een huiszoeking in 2005 is meegenomen door de autoriteiten.*

*Tegelijk meent u dat men uw rijbewijs mogelijk heeft laten liggen, omdat dit niet zo'n belangwekkend document is voor de ordediensten (CGVS,p.2,3,9).*

*U werd gewezen op het belang van documenten en het staven van uw identiteit in het kader van uw asielaanvraag, en u werd met aandrang gevraagd alle mogelijke bewijzen of aanwijzingen voor uw identiteit op te vragen en voor te leggen.*

*Indien uw persoonlijke documenten verdwenen bleken te zijn, werd u gesuggereerd (identiteits)documenten van uw ouders en zus voor te leggen. U verklaarde dat u zou proberen deze documenten via uw schoonbroer te verkrijgen (CGVS,p.3).*

*Vooreerst kan opgemerkt worden dat het weinig aannemelijk is dat u, nadat u zich terugtrok uit de bergen en ging onderduiken, en vervolgens nadat u besliste te vluchten, kennelijk geen enkele poging meer ondernam om na te gaan of en welke identiteitsdocumenten eventueel nog bij u thuis lagen, dit met het oog op uw intentie om internationale bescherming te vragen en elders een nieuw leven te beginnen.*

*Op 21 mei 2010 ontving het Commissariaat-generaal, zonder verdere verduidelijking, een fax afkomstig van de dorpsadministratie van Gukhoy dd 19 mei 2010 dat attesteert dat U.Z. effectief in Gukhoy woonachtig was (zonder evenwel te specificeren wanneer dat het geval was). Het Commissariaat-generaal meent echter dat dit document niet volstaat als begin van bewijs van uw identiteit.*

*Zo werd u uitdrukkelijk gevraagd naar identiteitsdocumenten van u of uw familie.*

*Het is trouwens niet duidelijk in welke omstandigheden u dit attest verkregen heeft, wat eveneens belangrijk is voor de inschatting van de authenticiteit ervan.*

*Bovendien moet rekening gehouden worden met de effectieve mogelijkheid tot vervalsing van dergelijke attesten, zoals blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopie aan uw dossier is gevoegd.*

*Deze informatie relativeert op zijn minst de waarde van dergelijke attesten. Zelfs indien dit attest niet tegen betaling is verkregen en waarachtig is, kan bij gebrek aan verdere informatie (bv een foto) niet afgeleid worden of u werkelijk U.Z. bent.*

*Bovendien moet vastgesteld worden dat er geen redenen zijn waarom u uw schoonbroer (en zus) na al die jaren niet meer zou kunnen contacteren en alsnog identiteitsdocumenten te verkrijgen. Uw schoonbroer heeft u destijds belangrijke informatie gegeven, uw zus en schoonbroer zijn uw enige naaste familie in Tsjetsjenië en zij wonen (bij uw laatste contact) nog steeds in het hetzelfde dorp waar u en uw ouders woonden (CGVS, p.3,4,9; DVZ, punt 30).*

*Deze vaststelling klemmt des te meer omdat, aangenomen dat het attest daadwerkelijk uit Tsjetsjenië is opgestuurd op uw vraag, hieruit blijkt dat u effectief contact heeft gehad met iemand uit uw dorp.*

*Aangezien u verklaarde dat u enkel uw schoonbroer heeft in uw dorp (CGVS,p.3), mag aangenomen worden dat u volgens dit scenario uw schoonbroer uiteindelijk gecontacteerd heeft.*

*Dat u dan enkel een attest van de dorpsadministratie kan voorleggen, is dan ook niet aannemelijk.*

*Een attest van de dorpsadministratie is in hoofde van uw schoonbroer bovendien een opvallend document.*

*U verklaarde dat uw schoonbroer u destijds vroeg hem niet meer te bellen omdat hij vreesde voor zijn eigen veiligheid indien bleek dat jullie met elkaar contact hadden (CGVS,p.3).*

*Dat uw schoonbroer (of iemand anders van de familie) zich dan kennelijk tot de officiële autoriteiten wendt om een attest te verkrijgen over een familielid van wie geweten is dat hij een voormalige strijder is en gezocht zou zijn, houdt dan toch enig (onnodig) risico in in hoofde van de familie.*

*Ten tweede kan u ook uw ondergedoken verblijf van vier jaar in Terkist, Naurski district, en de problemen die zich toen zouden afgespeeld hebben, niet aannemelijk maken.*

*Daar gelaten het feit dat u, gevraagd naar enig element of een gebeurtenis in de plaats of omgeving waar u verbleef gedurende deze periode, niets kan aangeven en enkel verklaart dat u dagelijks het vee hoedde, er niets gebeurde en A. u niets vertelde (CGVS,p.5,6,8), moet vooral vastgesteld worden dat uw houding en deze van A. moeilijk te rijmen vallen met uw verklaarde vrees en de rest van uw relaas in Terkist.*

*U verklaart dat u eind 2005, kort nadat u uit de bergen was gevlucht en bij A. was ondergedoken, uw schoonbroer in uw dorp belde. Hij vertelde u dat u gezocht werd door de politie van het district Itum-Kali, dat ze met foto's naar u kwamen vragen en dat ze een huiszoeking hadden gedaan in uw huis. Nadien zou u geen contact meer hebben opgenomen met uw schoonbroer omdat hij uit vrees voor zijn eigen veiligheid had gevraagd dit niet te doen (CGVS,p.4).*

*Zoals hoger al aangestipt in verband met uw documenten is het volgens het Commissariaat-generaal niet aannemelijk dat u in de daaropvolgende jaren en bij uw vlucht geen contact meer hebt trachten op te nemen met uw schoonbroer, noch met andere familie of eventuele kennissen in het dorp – niet alleen in verband met uw documenten – maar ook en vooral om te polsen naar de evolutie van uw problemen, zoals het feit of de autoriteiten nog zijn langs gekomen, of er schriftelijke oproepingen zijn geweest, of de familie van D.G. u nog zou zoeken, enzovoort.*

*Indien u werkelijk gezocht werd/wordt en ondergedoken leefde, en uw naaste familie woont in uw dorp, kan verwacht worden dat u trachtte te informeren naar de evolutie van uw problemen.*

*Dit is niet alleen essentieel voor de inschatting van uw persoonlijke vrees, maar ook voor de inschatting van het risico in hoofde van uw zus en schoonbroer. Dit te meer uw schoonbroer omwille van u enige vrees koesterde, en gezien het reële risico in Tsjetsjenië destijds voor familieleden van (vermeende) rebellen, iets wat u zelf trouwens ook aangaf (CGVS,p.8).*

*Er kan enigszins begrip worden opgebracht voor het feit dat u enige tijd geen contact opnam, uit respect voor de vraag van uw schoonbroer, en voor uw eigen veiligheid, maar deze elementen zijn volgens het Commissariaat-generaal geen verschoningsgrond meer voor het feit dat u gedurende vier jaar geen enkele poging heeft ondernomen, en in het bijzonder op het moment voor uw vlucht uit de Russische Federatie.*

*Zelfs indien een telefonisch contact na vier jaar in uw hoofde of dat van uw schoonbroer enig risico zou inhouden, dan nog zijn er voldoende alternatieven denkbaar ( bv. via tussenpersonen) om u te informeren over de verdere gebeurtenissen en uw actueel risico.*

*De geloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas wordt eveneens ondermijnd doordat u bij het vernemen van de boodschap van A. in 2009 dat u moest weggaan omdat hij vernomen had dat u in opsporing was en vreesde voor zijn eigen veiligheid, geen verdere vragen hebt gesteld (CGVS,p.6). Dit is zeer opmerkelijk.*

*U verbleef vier jaar bij A. en kon hem volledig vertrouwen. Wanneer de persoon die u gedurende vier jaar onderdak biedt u plotseling vertelt dat hij vernomen heeft dat u in opsporing bent, kan verwacht worden dat u daarover toch enige vragen stelt.*

*Zo kan minstens van u verwacht worden dat u weet heeft van, of gevraagd heeft naar, basisfeiten als : van wie A. dit heeft vernomen, hoe A. dit heeft vernomen, hoe manifesteert deze opsporing zich ?*

*Dat u deze zaken niet weet en verklaart hier zelfs niet naar gevraagd te hebben, ondermijnt op zeer ernstige wijze uw geloofwaardigheid hieromtrent.*

*Bijkomend kan opgemerkt worden dat het ook in hoofde van A. merkwaardig lijkt dat hij plots bang wordt en wil dat u weggaat nadat hij verneemt dat u in opsporing bent. A. is zelf een voormalige rebel, hij wist dat u onder D.G. gestreden had (CGVS,p.8 ; vragenlijst CGVS, punt 3.5) en moet dus van bij het begin van uw onderduiken beseft hebben dat u door de autoriteiten zou gezocht worden.*

*De plotselinge ommekeer in zijn houding is dan ook moeilijk te verklaren.*

*U verklaart weliswaar dat hij niet kon weten dat u officieel zou worden opgespoord (CGVS,p.8,9), maar dit is geen afdoende uitleg, aangezien ook een officieuze opsporing een (even) groot veiligheidsrisico voor hem zou inhouden.*

*Ten slotte moet opgemerkt worden dat u ook vanuit België op geen enkele manier iemand (A., noch uw schoonbroer of zus) heeft trachten te bereiken om te informeren naar de verdere evolutie van uw problemen (sinds 2005!) (CGVS,p.6,8).*

*Geconfronteerd met uw passieve en onbegrijpelijke houding vanuit België verklaart u dat niemand contact wil en verwijst u naar het risico in hoofde van uw familie/kennissen (CGVS,p.8).*

*Deze uitleg is niet afdoende.*

*Er zijn vandaag en vanuit België immers voldoende alternatieven denkbaar om op een voorzichtige, veilige en desnoods anonieme manier, rechtstreeks of onrechtstreeks contact op te nemen. Slechts tijdens het gehoor, en nadat aangedrongen werd op het voorleggen van documenten, verklaarde u dat u ging trachten uw schoonbroer te contacteren (CGVS,p.6).*

*U heeft het Commissariaat-generaal echter niet verder op de hoogte gebracht, los van het neerleggen van een attest, van de resultaten van deze pogingen en de verdere ontwikkelingen in dit verband.*

*Omwille van al deze elementen besluit het Commissariaat-generaal dan ook dat u uw identiteit, uw verblijf en problemen van de vier laatste jaren niet aannemelijk kan maken.*

*Dit doet vermoeden dat u uw identiteit en uw verblijfplaats in de jaren die uw asielaanvraag in België voorafgaan verborgen tracht te houden voor het Commissariaat-generaal.*

*Gelet op het belang van deze elementen in de appreciatie van uw nood aan internationale bescherming, en ondanks het feit dat uw profiel en voormalig engagement op dit moment niet wordt betwist, maakt u het voor het Commissariaat-generaal op deze manier onmogelijk een voldoende correcte en objectieve inschatting te maken van uw vrees.*

*Een begin van bewijs of zekerheid omtrent uw ware identiteit en van uw recent verblijf zijn, gelet op uw profiel, van groot belang omdat ze op basis van objectieve bronnen mogelijk belangrijke informatie*

geven over de ware toedracht van uw engagement, uw handelingen na het stoppen van uw engagement, en uw recent verblijf een indicatie kan geven over effectieve of potentiële (vroegere) beschermingsmogelijkheden.

Indicatief in dit verband is de in uw dossier toegevoegde informatie rond D.G., waarin de groepering van D.G. in verband wordt gebracht met een aantal misdrijven van gemeen recht en daarnaast een aantal oorlogsmisdrijven aan de groepering worden toegeschreven.

U ontkent de voorbeelden die u tijdens het gehoor werden voorgelegd en schetst een beeld van een defensieve en passieve eenheid (CGVS, p.6,7,8).

Het Commissariaat-generaal is zich terdege bewust van de mogelijke verkleuring van de informatie en kan enkel op deze basis dan ook geen uitspraak doen over de waarachtigheid van deze feiten.

Echter, om aan uw verklaringen hieromtrent enig geloof te kunnen hechten, en om uw algehele geloofwaardigheid te ondersteunen, is het noodzakelijk dat u omtrent alle aspecten van uw relaas geloofwaardige en overtuigende verklaringen kan afleggen, wat hier duidelijk niet het geval is.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Een beslissing tot erkenning als vluchteling of het statuut van subsidiaire bescherming kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een lange behandelingstermijn van uw asielaanvraag.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is enkel bevoegd uw risico op vervolging te beoordelen. Voor de beoordeling van het risico op vervolging is een lange asielprocedure niet relevant.

Indien u het element van de eventuele lange duur van de behandeling van uw asielaanvraag wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning, moet u zich, via de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, tot de hiervoor bevoegde overheidsinstantie wenden.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 12 augustus 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, een schending van de "beginzelen van behoorlijk bestuur" en van het "verbod op willekeur" (zie p. 3).

Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker poneert dat (zie p. 3) "De feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen."

Verzoeker laat gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat hij later (zie p. 4) "een completer verhaal" zou hebben gegeven niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; er dient volgens hem te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan hemzelf.

Volgens verzoeker is er (zie p. 4) "geen enkele feitenvinding" gebeurd, maar heeft de commissaris-generaal zich beperkt tot argumenten die berusten op een eenzijdige interpretatie van zijn verklaringen.

Hij stelt vast dat de commissaris-generaal niets heeft onderzocht en daarentegen op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen.

Hij meent dat het totaal niet correct is dat wanneer de asielzoeker (zie p. 4) *“verwijst naar derden en ook hun naam geeft”*, de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt *“net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn”*; hij benadrukt dat hij *“duidelijke namen”* heeft gegeven, zijde K.G. en D.G..

Hij (zie p. 4) *“blijft bij zijn feitenrelaas dat ook overeenstemt met de werkelijkheid en kan niet anders dan dit verhaal te vertellen”*.

Volgens verzoeker kan van hem niet worden verwacht dat hij zich (zie p. 4) *“niet nog langer in gevaar heeft gebracht om nog de nodige bewijsstukken te verzamelen / meer informatie te bekomen”*.

Voorts merkt verzoeker op dat er bij het Commissariaat-generaal een (zie p. 4) *“vast systeem”* bestaat om, zeker wat betreft mensen afkomstig uit Tsjetsjenië, te stellen dat de overheid verantwoordelijk is voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen en anderzijds te stellen dat er geen bewijzen zijn dat zulks zich heeft voorgedaan bij verzoeker.

Aangaande het ontbreken van identiteitsdocumenten, stelt verzoeker dat hij, na zijn leven als strijder, onmogelijk nog terug naar huis kon, dat zijn schoonbroer hem expliciet had gevraagd om geen contact meer op te nemen met hem, dat hij op het ogenblik van zijn vertrek naar de bergen nooit had gedacht dat hij identiteitsdocumenten zou nodig hebben en dat hij als rebel beter zulke documenten niet bij zich had.

Verzoeker legt uit dat hij aan zijn schoonbroer en zus gevraagd heeft om alle mogelijke documenten inzake zijn identiteit op te sturen, dat zijn eigenlijke identiteitsdocumenten klaarblijkelijk bij een huiszoeking waren meegenomen en dat aldus het attest werd opgevraagd aan de gemeente.

Dat hij geen contacten meer had met zijn zus en schoonbroer, wijt verzoeker aan de expliciete vraag van zijn schoonbroer (zie p. 5) *“om geen contact op te nemen omdat hij niet wilde in problemen te geraken”*.

Aangaande zijn verblijf in Terkist, laat verzoeker gelden dat hij een zo onopvallend mogelijk leven leidde (zie p. 6) *“waarbij hij zich alleszins niet in de kijker wilde doen lopen door het stellen van vragen of het vergaren van informatie”*; hij stelt dat er *“alsdan geen GSM's (bestonden)”* en dat bij een vaste lijn het gevaar tot af luisteren bestaat. Hij beweert dat er wel contacten waren tussen A. en verzoekers schoonbroer.

Inzake de in de bestreden beslissing opgeworpen alternatieven tot het bekomen van informatie, geeft verzoeker aan dat er wel contacten waren tussen A. en verzoekers familie wanneer deze naar de stad ging.

Hij legt uit dat A. in 2009 was te weten gekomen dat alle strijders van D.G. gedood waren en dat hij bang was (zie p. 6) *“om mee gezogen te worden in dit conflict en zelf in de problemen te geraken”*; hij legt uit dat A. in het eerste conflict de rebellen had geholpen, doch amnestie had gekregen en *“hij wilde dit niet (langer) in gevaar brengen”*.

Verzoeker begrijpt overigens niet dat het tegen hem wordt gebruikt dat hij al die jaren gevolg heeft gegeven aan het verzoek van zijn familie om geen contact op te nemen om ze niet in gevaar te brengen. Volgens verzoeker is de informatie van de commissaris-generaal omtrent de activiteiten van de eenheid van D.G. (zie p. 7) *“duidelijk gekleurd”* en kan onmogelijk een objectieve basis vormen voor enig onderzoek.

In een tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht, een schending van de zorgvuldigheidsverplichting en de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Hij stelt de tegen hem in de bestreden beslissing opgeworpen nadelige elementen niet te aanvaarden gezien deze enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling door de commissaris-generaal; hij stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar is van oordeel dat hij (zie p. 7) *“uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten”*.

Verzoeker laat gelden dat door de commissaris-generaal (zie p. 7) *“geen enkele tegenstrijdigheid kon aangetroffen worden en alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*.

Hij benadrukt vervolgens dat het een (zie p. 7) *“essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden”*.

Verzoeker geeft vervolgens een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en voert aan dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd.

Hij wijst erop dat in Tsjetsjenië tot op heden (zie p. 8) *“verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen”* voorkomen, dat de situatie er steeds minder veilig is daar de

gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit en dat in dergelijke context zijn leven ten zeerste in gevaar is.

Hij verwijst voorts naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit Tsjetsjenië en naburige republieken, die stelde dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging.

Verder verwijst verzoeker naar de actuele situatie, gekenmerkt door ontvoeringen en verdwijningen, en stelt dat in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit Tsjetsjenië grondig moet onderzocht worden.

Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst.

De commissaris-generaal dient volgens hem elke asielaanvraag grondig te onderzoeken en kan niet overgaan tot de afwijzing ervan zonder absoluut zeker te zijn dat er zich in zijn land van herkomst daartegen geen beletsel is.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van de motiveringsplicht, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "fair-play"-beginsel.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend.

Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië. Verzoeker meent dat de situatie in Tsjetsjenië in concreto diende te worden beoordeeld en benadrukt dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid.

Naar verzoekers mening in het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Hierbij verwijst verzoeker naar (zie p. 10) "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*".

Hij verwijst naar een arrest van 17 februari 2009 van het Hof van Justitie dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoeker merkt op dat is aangetoond dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker (zie p. 10) "louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt".

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing "*te annuleren*".

## 2.2. Beoordeling

### 2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

### 2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen documenten neerlegt die zijn identiteit kunnen staven. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat van hem niet worden verwacht dat hij zich in zijn land van herkomst *“nog langer in gevaar heeft gebracht om nog de nodige bewijsstukken te verzamelen / meer informatie te bekomen”*, merkt de Raad op dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoekers beweringen in zijn verzoekschrift dat hij, na zijn leven als strijder, onmogelijk nog terug naar huis kon, dat zijn schoonbroer hem uitdrukkelijk had gevraagd om geen contact meer op te nemen met hem, dat hij op het ogenblik van zijn vertrek naar de bergen nooit had gedacht dat hij nog identiteitsdocumenten zou nodig hebben en dat hij als rebel beter zulke documenten niet bij zich had, tonen geenszins aan dat verzoeker ernstige inspanningen heeft geleverd om de bewijzen te bekomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift uitlegt dat hij aan zijn schoonbroer en zus gevraagd heeft om alle mogelijke documenten inzake zijn identiteit op te sturen, dat zijn eigenlijke identiteitsdocumenten klaarblijkelijk bij een huiszoeking waren meegenomen en dat aldus het attest werd opgevraagd aan de gemeente, wijst de Raad vooreerst op verzoekers eerdere verklaringen op 10 mei 2009 op het Commissariaat-generaal, alwaar hij verklaarde op dat moment nooit te hebben getracht te achterhalen of en welke documenten eventueel nog bij hem thuis lagen en dat hij vermoedde dat zijn paspoort bij een huiszoeking in 2005 werd meegenomen, maar dat men zijn rijbewijs mogelijk heeft laten liggen (zie het verhoorverslag, p. 2, 3, 9).

Het attest -zijnde de fax afkomstig van de dorpsadministratie van Gukhoy van 19 mei 2010 dat attesteert dat U.Z. effectief in Gukhoy woonachtig was- specificeert hoe dan ook niet wanneer verzoeker daar verbleven zou hebben en bevat ook geen informatie of foto waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker werkelijk U.Z. is.

Bovendien moet rekening gehouden worden met de effectieve mogelijkheid tot vervalsing van dergelijke attesten, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

Het is overigens niet aannemelijk dat de schoonbroer of zus van verzoeker zich tot de autoriteiten hebben gewend om een attest te bekomen over een familielid van wie geweten is dat hij een voormalige strijder is die gezocht wordt, wat toch een groot risico inhoudt in hoofde van de familie, gezien verzoeker tijdens zijn verhoor zelf verklaarde dat voormelde schoonbroer hem uitdrukkelijk vroeg hem niet meer te telefoneren omdat deze vreesde voor zijn eigen veiligheid (zie het verhoorverslag, p. 3), wat verzoeker trouwens meermaals herhaalt in zijn verzoekschrift.

De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoeker in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, dient voor te leggen. Het ontbreken van een begin van bewijs omtrent de identiteit houdt dan ook een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas van verzoeker (RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

Verzoeker maakt zijn ondergedoken verblijf van vier jaar in Turkije en de problemen die zich toen zouden afgespeeld hebben, evenmin aannemelijk.

Op de vraag naar enig element of een gebeurtenis in de plaats of omgeving waar hij verbleef gedurende deze periode, kan verzoeker niets aangeven; hij stelt enkel dat hij dagelijks het vee hoedde, er niets gebeurde en A. hem ook niets vertelde (zie het verhoorverslag, p. 5, 6, 8).

De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker een zo onopvallend mogelijk leven leidde *“waarbij hij zich alleszins niet in de kijker wilde doen lopen door het stellen van vragen of het vergaren van informatie”* kan zijn onwetendheid evenwel niet verschonen. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij correcte en gedetailleerde verklaringen kan afleggen omtrent zijn verblijf en omgeving in het land van herkomst. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verder is het volgens de Raad niet aannemelijk dat verzoeker sinds eind 2005 geen contact meer heeft trachten op te nemen met zijn schoonbroer, noch met andere familie of eventuele kennissen in het dorp om te polsen naar de evolutie van zijn problemen (zie het verhoorverslag, p. 6, 8).

Verzoeker wijt dit aan de uitdrukkelijke vraag van zijn schoonbroer *“om geen contact op te nemen omdat hij niet wilde in problemen te geraken”*. Hij stelt dat er *“alsdan geen GSM's (bestonden)”* en dat bij een vaste lijn het gevaar tot af luisteren bestaat.

Hij verklaart dat er wel contacten waren tussen A. en verzoekers schoonbroer en familie. Hij stelt overigens niet te begrijpen dat dit element tegen hem wordt gebruikt gezien hij al die jaren gevolg heeft gegeven aan het uitdrukkelijk verzoek van zijn familie om geen contact op te nemen om hen niet in gevaar te brengen.

De Raad herhaalt dat van een asielzoeker wel degelijk kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, temeer gezien er voldoende veilige alternatieve (anonieme) manieren zijn om zich te informeren over de verdere gebeurtenissen en zijn actueel risico.

Hoewel verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat hij ging pogen zijn schoonbroer te contacteren (zie het verhoorverslag, p. 6), wordt vastgesteld dat hij tot op heden nalaat enige informatie mee te delen omtrent de verdere evolutie van zijn problemen sinds 2005.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de waarachtigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook het feit dat verzoeker bij het vernemen van de boodschap van A. in 2009 dat hij beter zou weggaan omdat hij vernomen had dat hij opgespoord werd en vreesde voor zijn eigen veiligheid, geen verdere vragen heeft gesteld (zie het verhoorverslag, p. 6), is niet aannemelijk.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat A. in 2009 was te weten gekomen dat alle strijders van D.G. gedood waren, dat A. bang was *“om mee gezogen te worden in dit conflict en zelf in de problemen te geraken”* en dat A. in het eerste conflict de rebellen had geholpen, doch amnestie had gekregen en *“hij wilde dit niet (langer) in gevaar brengen”*, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn verhoor op 10 mei 2009 op het Commissariaat-generaal vertelde dat hij A. niets had gevraagd hieromtrent; op de vraag aan verzoeker of hij niet gevraagd had hoe A. te weten kwam dat hij opgespoord werd, antwoordde verzoeker: *“Neen, hij heeft alleen maar gezegd, ik heb gezin en kinderen, je kan hier niet blijven”* (zie het verhoorverslag, p. 6).

Bovendien is het in hoofde van A. opvallend dat hij plots wou dat verzoeker wegging nadat hij vernam dat die gezocht werd, gezien A. zelf een voormalige rebel is, hij wist dus dat verzoeker onder D.G. gestreden had (zie het verhoorverslag, p. 8; zie “vragenlijst”, punt 3.5) en dus van bij het begin van het onderduiken van verzoeker beseft moet hebben dat deze door de autoriteiten werd gezocht.

Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals ingaat op de situatie in Tsjetsjenië en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar benadrukt, verwijzend naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* -die niet worden bijgevoegd-, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de

algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

#### 2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" dd. 16 juli 2012 -door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier-, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De ongestaafde bewering in het verzoekschrift dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker "*louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt*" en zijn verwijzing naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" -die niet worden bijgevoegd-, doen geen afbreuk aan bovenstaande informatie en tonen bijgevolg geenszins aan dat er in zijn land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

### 2.2.5. Besluit

Waar verzoeker een schending van 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dit artikel voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

#### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE